

ΣΤΟ ΠΕΡΙΘΩΡΙΟ ΤΗΣ ΙΣΤΟΡΙΑΣ ΜΑΣ

ΑΠΟΜΗΜΟΝΕΥΜΑΤΑ ΤΩΝ ΠΡΩΤΩΝ ΕΤΩΝ ΤΗΣ ΒΑΣΙΛΕΙΑΣ ΤΟΥ ΘΩΝΟΣ

('Από τὸ περίφημο εἰσόδιον τοῦ συνοδευόμενου τὸν Ὀθωνα κατὰ τὴν κάθεδρόν του ἐπὶ τὴν Ἑλλάδα Βασιλεῦς Ἀξιωματικοῦ Χριστοφῆρου Νέζεβ)

(Συνέχεια ἐκ τοῦ προηγουμένου)
ΕΡΙΜΕΝΕΤΕ μιά στιγμὴ! εἶπα
στὸ φίλον μου καί, κυττάζοντας
αὐστηρά τὸ χωρικό, τὸν διέταξα
νὰ βγάλῃ τὸ κύπελλον ἀπ' τὸ στα-
ρι.

Ἐκεῖνος, κλονιζόμενος καὶ ὠ-
παίνοντας, ἔσπευσε νὰ συμμορ-
φώσῃ μετὰ τὴ διαταγὴ μου.

Τότε οἱ φίλοι μου κατέλαβαν
τὰ πάντα καὶ ἔξωσαν ἀπὸ τὸν θάλα-
σσαν γέλια. Ἄλλὰ ἐνῶ ἐγὼ τοὺς ἐξη-
γοῦσα τί εἶχε συμβῆ, ὁ χωρικός
κι' οἱ δικοί του ἔφυγαν ντροπα-
λέμενοι ἀπ' τὸ σπῆτι καὶ κανένας
τοὺς παιδὲν φανόταν.

Τότε κι' ἐμεῖς ἐκινήσαμε. Ἄλ-
λα ὁ καιρὸς ἔξακολουθοῦσε νὰ εἶ-
νε τόσο φρικώδης, ὥστε στάθηκε
ἀδύνατος νὰ συνεχίσουμε τὴν ἐκ-
δρομὴν μας κι' ἀποφασίσαμε νὰ
Ξαναγυρίσουμε τὸ Ναύπλιο. Ἐ-
πέφετε χαλάζι, χιόνι καὶ βροχὴ κι'
ὁ ἄνεμος φυσοῦσε μανιασμένος.

Εἶχαμε προχωρήσει μισὴ ὥρα περὶ
καθὼς τὴν καλύθα τὸ χωρικό τὸ τοιμποῦ-
κι μου. Εἶνε ἔνθιμο, ποῦ μοῦ τὸ εἶχε χαρίσει
κάποιος μοναχὸς τοῦ Ὁσίου
Λουκά στὸν Κιθαρώνα καὶ δὲν ἤθελα
νὰ τὸ χάσω.

Γι' αὐτὸ, ἀμφώνας τὴν καταγίγνα, ἔ-
ξαναγύρισα τάχιστα στὸ
χωρικό, ἀπ' τὸ ὅποιο εἶχαμε φύγει.

Ὅταν ἔβλεπα ἐξάσας στὸ σπῆτι τοῦ
χωρικού, στὸ ὅποιο εἶχαμε καταλύσει,
τί νομίζετε πῶς εἶδα ἐκεῖ;

Ἐναν ἱερέα νὰ κἀν ἁγιασμόν κι'
ἀλόγουρά του συγκεντραμέ-
νη ἑλὴ τὴν οἰκογένειάν τοῦ χωρικού.

Φαίνεται πῶς ὁ τρόπος μετὰ τὸν
ὅποιο εἶχα ἔξαναθρῆ τὸ κύπε-
λλον, εἶχε συντελέσει, ὥστε νὰ μὲν
θεωρήσουν γιὰ μάγον καὶ γι'
αὐτὸ ἔκαναν ἁγιασμόν.

Εὐτυχῶς, ἔξαναθρῆκα τὸ τοιμποῦ-
κι μου, στὸ μέρος ποῦ τὸ εἶ-
χα ἀρῆσει καὶ καλύπτοντας μὲς
ἀπ' τὴν βροχὴν καὶ τὸν ἄνεμόν,
δὲν ἄρρησα νὰ συναντήσω τοὺς
συντρόφους μου.

ΙΖ'

Η ΚΟΜΗΣΣΑ ΑΡΜΑΝΣΠΕΡΓΚ

Ἡ κόμησσα Ἄρμανσπεργκ, ἡ αὐτο-
κράτορος τοῦ προέδρου τῆς ἀντιβασιλείας,
ἦταν γυναῖκα εὐφροσύνη, μορφωμένη
καὶ εὐγενική. Μολοντὶ εἶχε περάσει
τὰ σαράντα, διητρεῖτο ἀκόμα ὠραία.
Ἦταν βέβαια λίγο παχιασμένη, ἀλλὰ τὸ
ἀνάστημά της κι' ἡ ἐκδοχία της ἐξου-
δετέρωναν τὴν ἐντύπωση ποῦ εἶναι τὸ
πάχος της. Οἱ τρόποι της ἦσαν ἀρι-
στοκρατικοὶ καὶ κατάρθωνε μετὰ τὴν
ἐμφυτὴ φιλοφροσύνῃ της νὰ τραφῆθαι ὁ-
λους κοντὰ της. Ἄλλὰ κἀτὰ ἀπὸ τὸ
λαμπρὸ αὐτὸ παρουσιαστικὸ κρυβόν-
τουσαν δυὸ μεγάλα πλάη: Ἀπεραντὴ
δοξομανία καὶ μεγάλη ἠδυσπάθεια. Ἡ
δοξομανία της τὴν ἔκανε ν' ἀνακατεῖ-
ται ἐπὶ τὴν πολιτικὴν καὶ πολλὰς φορὰς
μετὰ τὴν ἠδυσπασίαν της ἔφερε τὸν ἀντι-
βασιλέα εἰς δύσκολη θέα.

Ἦμουν ἀκόμα φρούραρχος Παλα-
μῆδίου, ὅταν ἔβλεπα, πολλὴν ἄκο-
κμα, ὁ φρούραρχος τῆς κεντρικῆς
πόλης μοῦ παρουσιάσας ἕνα λαμπροστό-
λιστον ὑπῆρτήν, ἀκολουθούμενον ἀπὸ
ἕνα ἀχθοφόρο, ὁ ὁποῖος κρατοῦσε ἕνα
καλάθι γεμάτον τρόφιμα. Ὁ ὑπῆρτής,
ἀφ' οὗ με χαρῆτησε, μοῦ εἶπε:

—Ἡ Γ. Ε. ἡ κόμησσα Ἄρμανσπεργκ
θὰ βρισκεται ἐδῶ στὴν ἐνέαν. Θὰ
ῤῥῃ μαζί με μερικὸς φίλους της γιὰ
νὰ θαυμάσῃ τὸ πανόραμα, ποῦ ἀπλάν-
τῃται ἀλόγουρα καὶ θὰ γευμισθῇ ἐδῶ. Ἄλ-

ΤΑ ΔΩΡΑ ΜΑΣ
ΑΡΧΙΣΣΕ
Η ΔΙΑΝΟΜΗ ΤΟΥ Δ' ΑΡΙΣΤΟΥΡΓΗΜΑΤΟΣ
ποῦ οὐς χαρίζει τὸ «ΜΠΟΥΚΕΤΟ»
καὶ ἡ «ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑ»
Η «ΓΚΡΑΤΣΙΕΛΛΑ»
τοῦ ΑΛΦ. ΛΑΜΑΡΤΙΝΟΥ
Ἐπίσης συνεχίζεται ἡ διανομὴ τῶν Α',
Β' καὶ Γ' βιβλίων μας:
«ΚΑΤΩ ΑΠΟ ΤΙΣ ΦΙΑΥΡΕΣ», τοῦ Ἄλφ.
Κάρ, «Η ΚΥΡΙΑ ΜΕ ΤΑΣ ΚΑΜΕΛΙΑΣ» τοῦ
Δουμά υἱοῦ, καὶ ἡ «ΜΑΝΘΝ ΛΕΣΚΩ» τοῦ
Ἄββα Πρεβό.
Παρακαλοῦνται οἱ ἀναγνώται τῶν περι-
δικῶν μας νὰ σπεύσουν νὰ παραλάβουν τὰ
βιβλία των ἐγκαιρῶς, διότι ἡ ζήτησις εἶνε
μεγάλη καὶ πρωτοφανῆς καὶ δὲν εἶνε ἀπιθα-
νον νὰ ἐξανηλεθῶν ἐπὶς ὀλίγων ἡμερῶν καὶ
αἱ 20 χιλιάδες τόμων ποῦ εἰτοιμάσαμε.

λά ἐπειδὴ ὁ ἄνεμος εἶνε δυνατός, ἐγὼ τὸ νομίζω
αὐτὸ ἀδύνατον.
Τότε ἐγὼ τοῦ εἶπα ὅτι θὰ διέθετα τὸ διαμέριμά
μου γιὰ νὰ γευματίσουν σ' αὐτὸ ἡ ἀντιβασιλεία καὶ οἱ
φίλοι της, ποῦ ἦσαν ὄλοι-ὄλοι ἐνέαν. Κι' ἀμέσως,
ἀφ' οὗ προσκάλεσα δυὸ στρα-
τιώτες, τοὺς διέταξα νὰ μεταβάλλουν εἰς
ἐστιατόριον τὸ διαμέρισμά μου, ποῦ τὸν
χρησιμοποιοῦσα ὡς γραφεῖο, κρεβάτο καὶ
ἀρῆ καὶ ὡς σαλόνι συγχρόνως. Αὐτὸ δὲ
ἐγένετο πολὺ γρήγορα, χάρις ἐπὶ τὴν
βοήθειαν τοῦ ὑπῆρτου, ὁ ὁποῖος ἤξερε
ἀπὸ τέτοια πράγματα.

Κατὰ τὴν ἐνέαν, κατέθεκα ἐπὶ τὴν
εἴσοδον τοῦ Παλαμῆδίου, γιὰ νὰ
χαρητῆσω καὶ νὰ ὑποδεχθῶ τὴν κόμησσαν
Ἄρμανσπεργκ καὶ τὴν συνοδείαν της. Καὶ
εἰς λίγο πραγματικὴ φάνηκαν εἰς τὰς
σκάλες. Πρῶτες, ἡ κόρες τῆς κόμησσης
μαζὺ μετὰ τὴν παιδαγωγὸν τοὺς ἀνέ-
βησαν εἰς τὰς ἀτελείωτες σκάλες τοῦ
Παλαμῆδίου, ἀνέβασμα πολὺ κούρα-
στικὸν καὶ δύσκολον.

Ἡ κόμησσα ἦταν καθήρη, ὅταν ἔφτασε
ἐπὶ τὴν εἴσοδον καὶ ζήτησε νὰ ἔξουρα-
στῇ ποῦ τὸ κάθισμα τοῦ φρουροῦ. Μετὰ
τὴν αὐτὴ ἀνάπαυσιν, ἀνεβήκαμε ἐπὶ τὸ
πλάτωμα τοῦ φρουρίου, ἀλλὰ ἐπειδὴ ὁ
ἄνεμος ἦταν δυνατός, μτήκαμε ἀμέσως
ἐπὶ τὸ αὐτοσχέδιον ἐστιατόριον, ὅπου
παρετήθη τὸ πρόγευμα. Στὸ πρόγευμα
αὐτὸ, ὡς φρούραρχος, ἐκάθησα κι' ἐγὼ.

Στὴν ἀρχὴ ὄλοι τρώγαμε μετὰ βρεῖν,
χωρὶς νὰ μιμῶμε σκεδόν, τὰ διάφορα
κρῦα φαγητά. Ὅταν ἔβλεπα ἀρχίσαμε
νὰ πίνουμε σαμπάνιαν καὶ κρασί τοῦ
Ρήνου, ὁ διάλογος ἔγινε ζωηρότερος,
μολοντὶ ἡ ἴδια ἡ κόμησσα φρόντιζε
νὰ τῆρηται τὸν τραπέζιν ἢ πὸ ἀσπῆρ-
τῃ ἔθιμοτιπία.

Σὲ λίγο εἶπε οἱ κόρες της νὰ βγοῦν
νὰ θαυμάσουν τὸ ὠραῖον θέαμα, γι-
ατὶ αὐτὴ ἤθελε νὰ ἔξουραστῇ λίγο. Μόλις
λοιπὸν ἡ κόρες τῆς ἀπευθέρησαν μετὰ
τὴν παιδαγωγὸν τοὺς, ἀμέσως ἔγινε
ἀλλαγὴ θέματος ἐπὶ τὴν κουβένταν κι'
ὁ λογαγὸς θαρῶν Βαρικοῦ ἀρχισε
νὰ διηγεῖται κάποιον σκανδαλὸν τοῦ
ἀπ' τὸ Μόναχο, μετὰ τὴν ἀβυστροσσία.
Ἡ κόμησσα γέλασε μετὰ τὴν καρδιά
της καὶ εἶπε ὅτι ὁ βαρῶνος ἦταν ἐπι-
κίνδυνος κι' ὅτι κάθε γυναῖκα ἔπρεπε
νὰ φυλάγεται ἀπ' αὐτόν.

Ὁ βαρῶνος τῆς ἀπάντησε τότε ὅτι
κολακευόταν, γιὰτὶ ἡ ἐξοχότης της
τὸν ἀνόμισε ἐπικίνδυνον. Αὐτὸ θὰ τὸν
ἔκανε ἐπὶ τὸν ὅποιο πρὸς τὴς
γυναῖκες.

—Ναί, εἶπε ἡ κόμησσα. Σ' ἐμάς
τὴς γυναῖκες ἀρῶσιν οἱ τοὺς ἀνεχόμε-
στε τοὺς ἀγροίκους. Θέλωμε
προπάτων ἐκ μέρους των συττολῆ
καὶ μετριοφροσύνη. Μόνον οἱ
λαμπροὶ καὶ μετριοφρονεῖς κερδίζουν
τὴν εὐνοίαν τῶν γυναικῶν.

—Ἐμεῖνα λοιπὸν μεθεορεῖτε
ἀσύστολον κι' ἐπῆρμένο; ῤῥῃτες ὁ
βαρῶνος.

—Σ' αὐτὸ δὲν μπορῶ ν' ἀπαντή-
σω, εἶπε ἡ κόμησσα, ἀλλὰ ὅτε
καὶ θέλω νὰ σὰς δοκιμάσω, γι-
ατὶ τὸ νομίζω ἐπικίνδυνον...

—Ὅστε, ἐξοχότητι, φοβάστε τὸ
βαρῶνον Βαρικοῦ; ῤῥῃτες ἕνας νε-
αρός καὶ λεπτοκαμμένιος γραμμα-
τεὺς τῆς ἀντιβασιλείας μετὰ ἀριστο-
κρατικώτατη ἐμφάνισιν.

—Τὸ βαρῶνον δὲν τὸν φοβάται,
φοβάται τὸν ἑαυτὸν μου, ἀπάντησε ἡ
κόμησσα. Ἐμεῖς ἡ γυναῖκες πρέπει
νὰ προσέχομε περισσότερον τοὺς
ἐαυτοὺς μας ἀπὸ τοὺς ἀδέρους.

—Μιά γυναῖκα ποῦ φοβάται τὸν
ἑαυτὸν της, εἶνε κατὰ τὸ ἥμισυ χαμέ-
νη... Στὴν πρώτη μάχη ποῦ θὰ δώ-
σῃ μ' ἕναν ἄνδρα, θὰ νικηθῇ... εἶπε
ἕνας κύριος ἐξουσιμένος, μετὰ τῆς
παρουσιαστικῆς καὶ μὲ, μονοκλ
στὸ μάτι.

—Ἄς ἀφήσουμε τὴν ἀσκοπῆ
αὐτὴ συνομιλία, εἶπε ἡ κόμησσα. Ἐρ-
χονται ἡ κόρες μου.

—Λοιπὸν, ἀς ποῦμε ἕνα ποτήρι
σαμπάνια ἀκόμα εἰς ὑμεῖαν τῆς
Ἐξοχότητος σας! εἶπε ὁ βαρῶνος
Βαρικοῦ μετὰ ζωηρότητα.

—Ὅχι! Ὅχι! φτάνει, φτάνει ἡ
κόμησσα, γιὰτὶ ἀπὸ τὸν ὅποιο
εἰσθε, θὰ γίνετε παρὰ τὸ Α Μ Ο Σ!
(Ἀκολουθεῖ)

